

tale i Strige Skov. At jeg selv fandt den Tale baade ubillig og i høj Grad ubetimelig, har jeg gentagne Gange offentlig udtalt. Jeg er ogsaa ganske overbevist om, at Provst Brobergs Udnævnelse gennemgaaende vil blive hilst med Tilfredshed af Befolkningen. Han er jo ikke alene en paalidelig Demokrat. Han hører ogsaa som Præst til vore mest frisindede. At Enslev vil misbillige Udnævnelsen og maaske opfatte den som en personlig Krænkelser, er jeg forberedt paa. Men vi har efterhaanden maattet opgive at væge os mod den Gamles Mistænksomhed. Hvad vi end gør, ser han jo et Forræderi deri. Og vi kan dog ikke forsvare af den Grund ingenting at udrette. Det er tvingende nødvendigt, dersom ikke det hele skal styrte sammen over Hovedet paa os, at vi nu samler alle gode og sunde Kræfter i Folket og skaffer dem Arbejdsro. Vi har haft Ufred nok. Hvordan vi i økonomisk Henseende sidder i det, behøver De og jeg ikke at diskutere. En af vore ledende Bankmænd talte for et Øjeblik siden alt andet end forhaabningsfuldt til mig om Udsigterne for vort nye Statslaan, og det kan jo desværre ikke fragaaes, at vor Kredit som overhovedet vor Anseelse i Udlandet er synkende.“

Direktør Zaun saae til Siden og trak Munden op til Øret med sit forlegne Rovdyrsmil.

„Jeg tillod mig engang at sende Dem et Udkast til en Finansplan.“

„Javist! Jeg husker det!“

„Og et Forslag til en Toldreform.“

„Ja — ogsaa det! Men det vilde betyde mere, Direktør Zaun, dersom De og jeg i Forening kunde lære det danske Folk at sætte Tæring efter Næring og rette Pynten efter Mønten. I det hele taget har vi vistnok overdrevet Tilliden til ydre Foranstaltningers Nytte. Vi maa se at blive enige om, at det er *indefra*, vor hele Misere skal ophjælpes, og til en saadan Genrejsning af Nationens Kraft behøver vi ogsaa Kirkens Bistand . . . behøver vi maaske ganske særlig Kirkens Bistand. Aldeles bortset fra, hvordan vi personlig stiller os til det religiøse Spørgsmaal, bliver vi nødt til at indrømme Religionens Betydning for den over-